

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/50/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225045
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225045.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Kataríny Javorčíkovej a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, spol. s r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 2. decembra 2014 č. k. 12C/118/2012- 171, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 175 eur z titulu náhrady škody a sumy 387,24 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania. Ďalej súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na Okresnom súde Bratislava II prebieha pod sp. zn. O Er 1104/03 exekučné konanie vo veci oprávneného Pohotovosť, spol. s r. o. proti povinnému T. A. pre vymozenie sumy 522,14 eur s prísl. Dňa 16. 4. 2003 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd - Okresný súd Bratislava II dňa 14. 5. 2003 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Oprávnený dňa 6. 10. 2010 navrhol zmenu súdneho exekútora. Okresný súd Bratislava II uznesením z 10. 5. 2011 č. k. 0Er 1104/2003- 18 návrh na zmenu súdneho exekútora zamietol. Žalobca tvrdil, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keďže o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol oneskorene - po uplynutí 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora (§ 44 ods. 8 druhá veta zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. V uvedenej exekučnej veci sa exekučný súd dopustil nesprávneho úradného postupu, keďže o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej 30 - dňovej lehote. Súd prvého stupňa však zaujal stanovisko, že žalobca nepreukázal, že by mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vznikla ním uplatňovaná majetková škoda, resp. nemajetková ujma. Žalobca v konaní nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci vznik škody. On sám škodu vyčíslil paušálne tak, že ide o pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín, komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, administratívne spracovanie urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu exekučného konania. podľa súdu prvého stupňa paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a z exekučného spisu nevyplývajú

žiadne urgencye zo strany žalobcu. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku a výšky skutočnej škody a súd prvého stupňa preto žalobu v tejto časti zamietol. Ak by aj žalobca preukázal vznik majetkovej škody, nepreukázal, že by mu ním tvrdené náklady nevznikli aj tak, t. j. aj keby k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, keďže predmetné exekučné konanie nie je doposiaľ skončené. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že medzi prvky nemajetkovej ujmy v prípade právnických osôb patrí povesť právnickej osoby a tiež neistota v plánovaní a rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu právnickej osoby. Žalobca uvádzal, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy s spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ žalobca tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca nevyužil zákonné možnosti, keďže vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujmy priamo - chyba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Ďalej súd prvého stupňa poukázal na to, že vzhľadom na dobu od uplynutia 30 - dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu (7 mesiacov) a na ostatné okolnosti prípadu je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu konštatovanie porušenia jeho práva. Námietať premlčania uplatnená žalovanou nie je podľa názoru súdu prvého stupňa opodstatnená. Žalobcovi totiž mohla vzniknúť škoda, resp. nemajetková ujma najskôr uplynutím 30 - dňovej lehoty plynúcej odo dňa podania návrhu na zmenu súdneho exekútora, teda dňa 6. 11. 2010. Žalobca podal žalobu na súd prvého stupňa dňa 27. 9. 2012, teda včas - pred uplynutím 3 - ročnej premlčacej doby. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu pre porušenie jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd prvého stupňa zamietol s odôvodnením, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC 75/12- 22 nevyhlásil zákonnú sudkyňu JUDr. Gabrielu Sobolovskú z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Žalobca teda uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o tejto jeho námietke už bolo právoplatne rozhodnuté. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 295/2013, ktorým ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci ústavnú sťažnosť žalobcu, v ktorej žalobca namietať, že súd prvého stupňa a ani krajský súd nevyhoveli jeho námietke zaujatosti sudcov prvostupňového súdu, čím porušili jeho ústavné právo.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietať, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci žalobca riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Tým súd prvého stupňa porušil ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na to žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu prvého stupňa, aby sa písomne vyjadrila k žalobe, mal súd prvého stupňa vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O.s.p. Ďalej žalobca v odvolaní namietať, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody a v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo je neprípustné. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, pretože súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci, vec po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 28. 2. 2014 o 13.00 hod. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 10. 2. 2014. Žalobca dňa 3. 2. 2014 doručil súdu prvého stupňa žiadosť o odročenie pojednávania. Odôvodnil ju tým, že vo veci rozhoduje vylúčená sudkyňa, nesúhlasí s uznesením krajského súdu, ktorým zákonnú sudkyňu nevylúčil z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a súčasne navrhol, aby súd prvého stupňa konanie prerušil do skončenia konania na Ústavnom súde SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva na zákonného sudcu. Súd prvého stupňa vo veci dňa 28. 2. 2014 pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a vo veci na tomto pojednávaní rozhodol.

Zo spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/75/2012-22 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Sobolovská nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 11. 2012. Vzhľadom na to treba urobiť záver, že dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o odročenie pojednávania, nemožno považovať za dôležitý. Je irelevantné tvrdenie žalobcu, že s vyššie uvedeným uznesením Krajského súdu v Bratislave nesúhlasí. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď dňa 28. 2. 2014 v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti žalobcu. Ďalšie pojednávanie vo veci súd prvého stupňa stanovil na termín 2. 12. 2014. Právnomu zástupcovi žalobcu bolo predvolanie na toto pojednávanie doručené dňa 14. 10. 2014 (č. l. 141). Dňa 28. 11. 2014 bolo súdu prvého stupňa doručené podanie žalobcu, ktorým požiadal o odročenie pojednávania stanoveného na termín 2. 12. 2014. Túto žiadosť žalobca odôvodnil opätovne tým, že podal ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/75/2012-22, ktorým tento súd okrem iného ani zákonnú sudkyňu vo veci JUDr. Gabrielu Sobolovskú nevylúčil z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a že vo veci koná zaujatá sudkyňa. Odvolací súd môže iba zopakovať, že odvolací súd právoplatne rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Sobolovská nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o odročenie pojednávania, nemožno považovať za dôležitý (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Preto aj v tomto prípade súd prvého stupňa postupoval správne, keď v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. dňa 2. 12. 2014 pojednával v neprítomnosti žalobcu a na tomto pojednávaní vo veci rozhodol s prihliadnutím na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. Týmto postupom súd prvého stupňa neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd dodáva, že Ústavný súd SR rozhodnutím sp. zn. III. ÚS 295/2013 ústavnú sťažnosť žalobcu odmietol.

Je tiež neopodstatnená námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR tisíce žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, prípadne oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. „formulárovo“), keď rozdiely sa týkajú iba čísla toho - ktorého exekučného konania, mena súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tohto stavu nemožno vytkáť súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Inými slovami, žalobca podal tisíce „formulárových“ žalôb a na druhej strane požaduje, aby súdy o každej z nich rozhodli s iným odôvodnením.

Ako je to uvedené vyššie, Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/75/2012-22 nevylúčil zákonnú sudkyňu JUDr. Gabrielu Sobolovskú z pojednania a rozhodovania predmetnej veci. Preto nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Pokiaľ ide o jeho ústavnú sťažnosť týkajúcu sa ním tvrdeného porušenia práva na zákonného sudcu, žalobcovi je známe, že jeho ústavné sťažnosti obdobného obsahu Ústavný súd SR odmieta pre nedostatok právomoci.

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade súd prvého stupňa poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa podrobne vysvetlil, prečo nepovažuje žalobu v časti náhrady majetkovej škody za dôvodnú. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že exekučný súd rozhodol oneskorene o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, čo predstavuje nesprávny úradný postup. Je preto bez akéhokoľvek základu tvrdenie žalobcu v odvolaní, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, ale nekonštatoval ho. Rovnako sa odvolací súd

stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku (str. 8, 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Vecne správny je aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania o jeho ústavnej sťažnosti. Odvolací súd totiž uznesením zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/75/2012- 22 nevytlúčil zákonnú sudkyňu JUDr. Gabrielu Sobolovskú z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Navyiac, žalobcovi je iste známe, že jeho ústavné sťažnosti smerujúce proti uzneseniam o nevytlúčení sudcov z prejednávania a rozhodovania obdobných vecí ústavný súd odmieta pre nedostatok právomoci. Nebol preto žiadny dôvod na prerušenie konania do skončenia konania o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorou napadol vyššie spomenuté uznesenie odvolacieho súdu.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.